

Jeg kom til at tænke på denne lille beretning, da jeg så V og K's ændringsforslag, og da jeg hørte V og K's tone i går og også i ordførertalerne i dag – i hvert fald i de indledende bemærkninger; lidt senere var der måske noget, der krakelerede. F.eks. sagde fru Pia Christmas-Møller om de forhandlinger, som var foregået i Finansministeriet mellem regeringspartierne og De Konservative – og også Venstre, for det var fællesforhandlinger – om det kommende års finanslov, at det var ikke rigtig noget. Det kom ingen vegne.

I går fik jeg så en invitation – eller vi fik, Det Radikale Venstre, og jeg går ud fra, at det også er rettet til andre partier – en invitation til at indlede forhandlinger om besparelser på miljøområdet. Og den kom, efter at vi konkret havde spurgt til, hvordan besparelserne på rammen på 500 mio. kr., altså ½ mia. kr., skal udmøntes i praksis. Det er 11 pct., det er endda lidt over 11 pct. af det pågældende ministeriums totale ramme. Jamen det kan vi forhandle om. Der skal nok komme nogle udspil fra konservativ side. Jamen hvorfor kunne vi ikke tage fat i det, da vi sad oppe i grantræets top i november i Finansministeriet? Hvorfor kom der ingen konkrete ting på bordet?

Jeg skal ikke afsløre forhandlinger, der er foregået bag lukkede døre hos finansministeren, men jeg havde svært ved at genkende den tone og den stemning og det klima, som fru Pia Christmas-Møller gengav i sit indlæg. Der var ikke megen udfarende kraft fra V og K's side. Det kan da godt være, at man ikke synes om det, det er endt med, selv om man stemmer for det senere på dagen i dag – det skal jeg ikke drille nogen for, for det synes jeg er udtryk for ansvarlighed – men hvorfor prøvede man ikke selv på at sætte pace, at sætte farten i forhandlingerne og give forhandlingerne substans, hvis man mener, at der fra regeringens side i den grad manglede substans i oplægget?

Vi har også fået skældud igen i år for, at dette er en kedelig finanslov. Gud Fader bevares, man er ved at falde i søvn, når man læser den. Og igen har vi på lederkommentarer i en række store blade fået at vide, at dette er en finanslov, der er meget, meget kedelig. Men som jeg sagde sidste år, mener vi i Det Radikale Venstre, at det er et plus for en finanslov. Vi mener, det er et minus for en finanslov, hvis den har stor underholdningsværdi. Vi synes, det er fint, at vi kan have så stor stabilitet i kursen, at vi ikke har behov for at starte det store drama forfra ved

hver forhandling, et drama, som holder sig lige til tredjebehandlingen og afstemningen kort før jul, som skal ske nu i dag.

At den er så kedelig og stabil, hænger jo sammen med, at vi for længst har lagt kursen og fastholder den kurs, og at vi er i den meget, meget sjældne situation – de sidste 4 år har den ikke været så sjældne endda – at de ellers ufor- enelige størrelser i dansk økonomi peger i samme positive retning. Det er beskæftigelsen, som er i fremgang; det er betalingsbalancen, som stadig, skal jeg erindre om, udviser overskud; det er de offentlige budgetter; det er inflationen, og det er renten.

Det er fem faktorer, som ellers ofte gennem de sidste årtier i dansk politik og i dansk økonomi har strittet i hver sin retning. Hvis der var fremgang for beskæftigelsen, var betalingsbalancen og de offentlige budgetter ofte i rødt, og inflationen tæskede derudad. Men nu har vi en lav inflation, vi har en lav rente, vi har overskud på de offentlige budgetter, vi har overskud på betalingsbalancen, og vi har en beskæftigelse i stadig bedring, som samtidig gør indhug i ledigheden. De seneste oversigter, Økonomisk Oversigt og Budgetoversigten, bekræfter det.

Vi vil fra radikal side på ingen måde være med til at lulle os selv i søvn. Vi vil ikke hvile på nogen som helst laurbær. Vi er på det rene med, at der på en lang række områder stadig væk er nogle problemer. Der er masser af danskere, som har det skidt, som er i klemme.

Der er mange forhold, der bør forbedres. Nogle grupper kan være forholdsvis brede, men ellers er der typisk tale om en marginalisering af visse befolkningsgrupper. Det er vi yderst opmærksomme på, og vi er godt utilfredse med, at vi stadig ikke har fået løst også disse problemer, men vi bliver ved, og som jeg sagde i en kort bemærkning til fru Pia Christmas-Møller: Den overordnede retning er rigtig. Vi ligger ikke på tværs af bølgerne, vi har ikke et sejl, der har et stort hul i midten, og vi har heller ikke en båd, der er hul i.

Men indimellem er det nødvendigt at korrigere kursen. Så kan bølgerne komme på en lidt anden led, vinden kan komme på en lidt anden led, og en gang imellem kan det også være, at vi synes, farten er ved at blive lidt for høj, og så reber vi sejlene lidt og stikker en lidt anden kurs ud, men den overordnede er der stadig væk.